הלי יג ופ"א מהלי ח"ח הלי

א ופ"ז מהלי לולב הלי יט

[ופ"ו מהלכות סוכה הלכה א

ופ"א מהלכות מגילה הלכה א

ימ"ב מהלכות שביתת עשור

הלכה ין סמג עשין כא כו יב

מד טוש"ע או"ח סי" יו סעי

ג וסי לו סעי ג וסי תרנו

וטוש"ע יו"ד סי' רמה סעי' ה [וטוש"ע א"ח סי' תרמ

עיף ב וסי' תרעו סעיף ב זי' תרפט סעיף א וסי'

תרטו סעיף בן: נו ב מיי' פ"ב מהל' נזירות

בח ג מיי׳ פ״ב מהל׳ שחיטה

הל"ג וע"ש בכ"מ: הל"ג וע"ש בכ"מ: [ד מיי' פ"ב מהלי נזירות

כלי יד:ז:

במ ה מיי פ"ו מהלי פסולי מוקדשין הלי י ופי"ט שם הלי י ופ"א מהלי מחוסרי

כפרה הלי ו והלי ז:

ז מיי שם פ״ה הלי ד ה ופ״א מהלי א״ב

הל"ח ופ"ח מהל' מחוסרי

כפרה הל"ג:

סב ח מיי׳ פ״ח מהלי שגגות

סג מיי׳ פ״א מהלי מחוסרי כפרה הל״ז:

םד י מיי׳ פ״ח מהל׳ שגגות

שם: סה כ מיי׳ פ״א מהל מחוסרי כפרה שם:

מו ל מיי פ"ט מהלי מעשה קרבנות הל"א סמג עשין

תורה אור השלם

1. וְהַדְּוָה בָּנָדְּתָה וְהַזָּב אֵת

זובו לזכר ולנקבה ולאיש

הגהות התוספות

ז"ל ולא גריס ר"ח הכי.
ז"ל וסבר רבי יוסי ברבי

יהודה הכי והתנים וכו' ומיהו

ישונט של ישנת דלו ותיהו לא כו'. ותיבות דאמר לקמן נמחק. 3. עי' הגהות הב"ר

לדיבור זה.

מוסף רש"י

אָשֶׁר יִשְׁכַּב עם טְמֵאָה:

:קפב

:6"35

:הל"ח סמג עשין ריג

פ״ל מהל׳ שגגות

לרבי יוחנן דאמר הלכה היא בנזיר אהכי כי

מישמא ימייתי קרבן ציפרין ואכיל כהן

מליקה אלא לרבי יוםי ברבי חנינא אמר ריש

לקיש הא קאכיל נבילה קסבר כרבי יוסי

בר' יהודה יודאין שחימה לעוף מן התורה

וחולין בעזרה לאו דאורייתא וסבר רבי יוסי

הכי והתניא ר' יוםי ברבי יהודה אומר מנין

לחטאת העוף שהיא באה על הספק ישאינה

נאכלת תלמוד לומר יוהזב את זובו לזכר

ולנקבה מקיש נקבה לזכר מה זכר ימביא

קרבן על הודאי אף נקבה ימביאה קרבן על

הודאי ומה זכר ימביא על הספק אף נקבה

מביאה על הספק ומה זכר ממין שהוא

מביא על הודאי מביא על הספק אף נקבה יממין שהיא מביאה על הודאי מביאה על

הספק אי מה זכר מביא קרבן לונאכל אף נקבה מביאה קרבן ונאכל אמרת

אמרת

וריש לקיש אמר. טעמא שהאיש מדיר את בנו בנזיר כדי לחנכו

במלות: ואי משום חינוך אפילו אשה. תהא מדרת את בנה בנזיר:

נמי ליהוי או נזירה: בנויר אין. בולשון נזירות אדם יכול להזירו

כדהויא הלכה למשה מסיני ובלשון

נדרים לא: לא מיבעיא בשאר גדרים.

כגון להדירו להביא קרבן דלית ליה

ניוול דמותר לשתות ביין דיכול

להדירו (ב): אלא אפילו בנזירות

כו'. בכולה שמעתא גרסינן אלא

דריש לקיש וספרים שכתוב בהן ר'

יוסי בר' חנינה שבשתה היה: היינו

דקתני מיחה או (ג) שמיחוהו קרוביו.

דכי היכי דהלכה היא שהאיש מזיר

את בנו הכי נמי הלכה שיכולין

למחות: אלא לריש לקיש כל כמיניהון.

דקרובין דאמרי ליה לא תיגמריה

מלות: קסבר. ריש לקיש כל חינוך

דלא בו חשיבי ליה כגון חינוך

דנזירות דבזיונא הוא דקא מגלח

ראשו לא ניחא ליה לבריה ומשום

הכי יכולים למחות: **אהכי.** מותר

לו לגלח ואע"ג דעביד הקפה וקעבר

על לאו דלא מקיפודי דהכי הוא הלכה

למשה מסיני: אלא לריש לקיש.

היכי עבר על הקפה דהוי מדאורייתא

משום חינוך: קסבר הקפת כל הרחש.

לא מיתסר אלא מדרבנן ואתי חינוך כו': אהכי מגלח ומייתי קרבן.

ולית ביה משום חולין בעזרה:

אלא לריש לקיש. דאמר דלא הוי

דוטעם אלא משום חינוך כיון דלא

חל עליה נזירות מדאורייתא אישתכח

דקא מייתי חולין לעזרה: כי קא

מיטמא מייתי לפרים ואכיל כהן

מליקה. ולית ביה לא משום חולין

לעזרה ולא משום מליקה דהכי הלכה

למשה מסיני: אלא לריש לקיש.

כיון דמדאורייתא לא מיחייב בנזירות

אשתכח דקמייתי חולין לעזרה וקא

אכיל כהן נבילה: ה"ג סבר לה כר"

יוסי ברבי יהודה דאמר אין שחיטה

לעוף מן הסורה וחולין בעורה לחו

דאורייתא. והילכך כיון דמדאורייתא לא בעי שחיטה לא חשיבא נבילה ולא

מייתי חולין לעזרה דאיסור חולין

בעזרה ליתיה לרבי יוסי אלא מדרבנן.

ולמאן דקא מתרץ הו ידע ליה הכי היכא אמר רבי יוסי הכי: מנין

לחטאת העוף שבאה על הספק.

כגון דלידה או דזיבה שאינה נאכלת:

מלמוד לומר. והדוה בנדתה והזב

את זובו (ד): להקיש נקבה לוכר מה

זכר מביח קרבן. בהמה על ודחי

אכל חלב בשוגג וה״ה לודאי זיבה אף נקבה מביאה קרבן על ודאי

לידה חטאת העוף: מה זכר מביא. אשם תלוי על ספק אף נקבה

מביאה קרבן על ספק לידה. אבל עדיין לא שמענו אם ממין בהמה

אם ממין העוף אלא ממה שלמדנו שמביא זכר על הספה מאותו

מין שמביא על הודאי שלעולם (כ) מביאין חבהמה אף נקבה ממין

העוף שמביאה על הודאי מביאה נמי על ספק לידה חיבה:

מה זכר מביא קרבן. על הספק ונאכל שהרי אשם חלוי נאכל

אף נקבה שמביאה קרבן שמן העוף על ספק יהא נאכל:

ל) [פסחים כב. כג: קדושין דף נח.], ב) [ע' תוס' פסחים כב. ד"ה חולין], ג) חולין כו: קדושין עא., ד) [ויקראיט], ה) [בסוכה מ: ובקידושין כ. (ובערכין ל:) דתנים ר' יוסי ברבי חנינם חומר יתננים ל יוטי בנפי מניתו מותו כו' והיא תוס' בערכין פ"ה נראה להדיא שהיה תנא ובע"כ מרי ריב"ח הוו וע"ע תוס' בכורות לב: ד"ה פסק מתני" וכו' החליטו דר"י ב"ח דהכא תנא הוא וא"כ גרסת ס"א הנדפס לעיל כח: ריש לקיש אמר ריב"ח היא עיקר וע'

נוסחת הריב"ן

רשב"ם ב"ב קסו. ד"ה מביאה קרבן וכו' משמע ג"כ דגרס הכא ר' יוסי ברבי חנינא

בברייתא וע"ע ברכות י: א"ר

יוחנן א"ר יוסי ברבי חנינא],

או מזיר: בו בלשוו: גו חשיב: יון מורי: כן כנפון: גן מפ כנ: דן טעמא: הן דקא מחרץ הכי: ון מן הבהמה: זן שמביאה קרבן העוף על הספק כו':

הגהות הב"ח

(A) גם' מיחה או שמיחו קרוביו אלא לר' יוסי וכו' כל קרובי מנמו מי יוט יוט רמי כמיניהון דקרובין: (ב) רש"י ד"ה לא מיבעיא וכו׳ הד"א עם ד"ה אלא וכו׳ אלא לריש עם 7 ים מנכח דכו מנכח יכור מו לקיש: (ג) ד"ה היינו וכוי מו שמיחו קרוביו: (ד) ד"ה תלמוד לומר וכו' את זובו לזכר ולנקבה להקיש: (ה) ד"ה מה זכר וכוי שלעולם מביא נהמה:

גליון הש"ם

גמ' קסבר חולין בעורה לאו דאורייתא. עי' תוס' זכחיס :קף עו ע"ב ד"ה בדם

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] תד"ה קסבר כו' וכן מותר להביא הלחם והזרוע בשלה. תיבות הלחם והזרוע בשלה נמחק ונ״ב לחם מן בשלה נמחק ונ״ב לחם מן הסל וזרוע כצ״ל. א״מ: בן בא"ד והדם יורוק לשם שמים. תיבת שמים נמחק ונ"ב מים: ג] ד"ה לזכר וכו" ול"ע דוה נמי וכו' כגון גבי איש וכו' ובע"א יש לפרש בלשון זכר נאמרה. מיבות כגון ובע"ל יש לפרש נמחה ונ"ב כפ מיים לפלם מממק זכר מן ול"ע וכו" עד בלשון זכר ממרה הוא גליון מחכם אחד ואח"כ שוב מתחילין דברי התוס' ובע"א יש לפרש ונראה דר' יוסי מיירי בזב שמביא על הזיבה וכו׳ ואינו מתרץ הל"ע ודו"ק וכל"ל. א"מ יעוש"ה: ד] בא"ד אף היא נמי מביאה חטאת העוף היכא שבא עליה. תיבות היכא שבא עליה נמחק: ה] בא"ד וה"ה דמני למימר מה זכר וכו׳ ספק זבה מביאה על הספק. מן מה עד הספק בתרא נמחק ונ"ב וה"ה דמלי למימר גבי זכר כמו בסמוך :כנ״ל א״מ ויעוש״ה

פי' הרא"ש

בדי לחנכו במצות דנזי׳ סייג לפרישות. אמטו להכי בנו אין . בתו לא דכד נתקבלה הלכה: אפי׳ נדרים נמי דנדרים נמי סייג לפרישות: כל כמינהו דקרובים דאמרי לא תגמור

תקובים לאמה יא הגבנו. מצות וכלום (יכולים) למונת מחינוך המצות. קסבר כל חנוך דלא חשיב בזיונא הוה ולא ניחא ליה. כל חנוך שאין קרוביו מחשבי≀ אותו בזיון הוה ולא ניחא ליה לנער דלא רצו חכמים לתקן חנוך כזה שמא ישמע לקרוביו ויעבור על נזירותו: הקפת כל הראש לא שמה הקפה. דלא מקרי הקפה אלא המשוה צדעיו לאחורי אזניו: קסב׳ חולין שנשחטו בעזרה לאו דאורייתא. בין הקרבן ובין אכילתן. דמשמע דכל דין נזיר עליו וקרבנו נאכל חולין בעזרה לאו דאורייתא ועולה ושלמים יקרבו נדבה והחטא הקובן ובין אביקור, ובשמט דכל דין נויד עליד וקובנו נאכל חודין בעודה לא דו אחריונא ועולה ושלכנים קובו בין בה החסאת חוליך ויזרוק הדם לשם מים והאמורי יקטר לשם עצים. כר"א דאמר איברי חטאת שתעוברב באיבר עולה. על ול שם עצים ונתערב בדם חיה יותן לשם מים ולחם אכיל בפדיון: משום הכי כי נטמא מייתי צפורי׳ דכל משפט נזי׳ עליו: אין שחיטי לעוף . מן התורה. וא״צ כי אם נחירה שיוצא הדם דרך סימנים: ה״ג (ר״ת) [ר״ח] וסבר לה כר״י בר יהודה. והתניא ר״י בר

קמבר חולין שנשחמו בעזרה לאו דאורייתא. נין נהכחמן ונין דשרי לאוכלם וכן מותר להביא א] [הלחם והזרוע בשלה] בשלמה רבי יותנן דהמר הלכה היה בנויר אמטו להכי בנו הין בפו מן האיל ולהניף בעזרה והאימורים של חטחת איכה למימר יעלם לא. דהכי היא הלכה ואין משיבין כלל: אלא לריש לקיש אפילו כסו. לשם עלים והדם יזרוק לשם בן שמים ועולה ושלמים יעשה לשם

מייתי קרבן ציפורין. דמשמע לי׳ מדיר בנו בנזיר דכל תורת נזיר עליו ואם מיטמא מביא ליפורי׳ אחד לעולה ואחד לחטאת ונאכל: אלא לרבי יוםי בר' חנינא קאכיל כהן נבי שהרי [מצותו] במליקה והא לא קשיא ליה קאכיל טרפה דמליקה מן העורף וה"ל נשברה חוט השדרה דאיכא למימר דסבר ליה כמ"ד מחזיר הסימנין אחורי העורף (חולין

שחיטה לעוף מן התורה.

לזבר ולנקבה: ומקיש נקבה לובר. שהרי שוין הם נהך

285 חלב והוא הדין נקבה דזה דבר פשוט בלא היקש הילכך נקיש מה זכר מביא על הספק אשם חלוי אף נקבה מביאה על הספק ג] ול"ע דזה נמי דבר פשוט [דפרשה] באשם תלוי כתיב (כגון) גבי איש וגבי אשה דכל התורה כולה (ובע"א יש לפרש) בלשון זכר נאמרה ונראה לר"י דמיירי בוב שבא על הובה מה הוכר מביא חטאת אף נקבה מביאה [חטאת] ומה הוא מביא נמי כשהוא ספק זב אף היא נמי מביאה חטאת עוף דו היכא שבא עליה כשהיא ספק זבה הן [והוא הדין דמלי למימר מה זכר וכו'] אף נקבה מביאה על הספק ספק זבה מביאה על הספק כמו בסמוך ומה זכר ממין שהוא מביא קרבן על הודאי דהיינו בהמה לחטאת הוא מביא על הספק דמביא בהמה לאשם תלוי אף נקבה ממין שמביאה על הודאי דהיינו חטאת העוף תביא על הספק עוף לחטאת וה"ה דמני למימר כי היכי דמביא הוא אשם על [ספק] חלב [היא נמי] מייתי לספק זיבה חטאת העוף על הספק: אי מה זכר מביא קרבן ונאכד. על ספיקו דאשם תלוי נאכל אף נקבה כשמציאה על הספק יהיה נאכל:

אמרת

לתכס דאית ליה כדי לחנכו במצות וא"כ ס"ל ע"כ אין שחיטה לעוף מן התורה ווראה דאין צריך למחוק הספרים דר"י בר חנינא ^{d)} שהיה אמורא תלמידו של ר' יוחנן היה כדאיתא בסנהדרין דר' יוחנן סמכיה לר' יוסי בר חנינא והתניא ר"י בר חנינא מנין לחטאת העוף הבאה על הספק שאינה נאכלת. כגון ספק זבה ויולדת. וקצת קשה דמשמע דפשיטא ליה דבאה על הספק דמייתי קרא דאינה נאכלת וצריך לומר הנה הנהכלה באון סקו הדור ירווה קבוז קשרו דסיפא דמילתא נקט וכולה אחיי מהך קרא . אפי נקבה מביאה קרבן על הודאי הא לא צריך קרא דהשוה הכתוב אשה לאיש לכל עונשי שבתורה אלא משום סיומא דמלתא נקט: זכר מביא קרבן על הספק אשם תלוי : אפי נקבה מביאה וכו' כלומר קרבן דשייך בנקבה ולא בזכר כגון יולדת על הספק מביאה: ממין שהוא מביא על הודאי שהוא מביא חטאת בהמה: מביא על הספק

קםבר רבי יוםי בר׳ חנינא איז

הדם דרך הסימנים ומכי מולק והוליא הדם תו לא נריך: ה"ג וסבר רבי יוםי בר' חנינא הכי והתניא א"ר יוםי בר' חנינא ובו' ולא גריס ר"חי דרבי יוסי ברבי חנינא אמורא הוא ולא תנא וגרס ר״ח הכי סבר לה כרבי יוסי בר' יהודה דאמר אין שחיטה לעוף וחולין שנשחטו בעזרה לאו דאורייתא סבר כרבי יוסי ברבי יהודה² דאמר לקמן ומיהו לא אשכחנא בעלמא דאית ליה הכי אלא מהא דאמר לקמן עד מתי מדיר בנו בנזיר עד שיגיע לעונת נדרים ואיכא חד לישנא בש"ס דמפרש [טעמיה] דסבר כדי לחנכו במצות וא"כ לדידי" זקוק לומר כל מה שאמרנו לרבי יוסי ברבי חנינא דאין שחיטה לעוף מן התורה וחולין שנשחטו בעורה לחו דאורייתא ורבינו תם מפרש דאין לשבש הספרים דהא רבי יוסי בר' חנינא דשמעתין על כרחך תנא היה ואינו אותו שבש"ם שמחכר באמורא שהרי אמר רשב"ל משום ר' יוסי בר' חנינא ור' יוסי בר' חנינא היה תלמיד דרבי יוחגן דאמר בפרק שלישי דסנהדרין (דף ל:) דרבי יוחנן סמכיה ואמר ליה אמור מה ששמעת ואיך אמר רשב"ל משמו אלא ודאי תרין הווס: ומבר רבי יוםי ברבי חנינא הכי והתניא מנין לחמאת [העוף] הבאה על הספק. כגון זכ

ולד הפילה אם רוח הפילה:

דינא הודאי כגון חטאת בהמה אם אכל

(:דף יט

נדנה: משום הכי כי מיממא ולא לריכא אלא נחירת סימנין להוליא

אמר ריש לקיש כדי לחנכו במצות אי הכי אפי' אשה נמי קסבר איש "חייב לחנך בנו במצות ואין האשה חייבת לחנך את בנה בשלמא לרבי יוחנן דאמר הלכה היא בנזיר אמטו להכי בנו אין בתו לא אלא לריש לקיש אפילו בתו קסבר בנו חייב לחנכו בתו אינו חייב לחנכה בשלמא לרבי יוחנן דאמר הלכה היא בנזיר אהכי בנזירות אין בנדרים לא אלא לריש לקיש אפילו נדרים נמי לא מיבעיא קאמר לא מיבעיא בנדרים דַלית ליה ניוול אלא אפילו בנזירות דאית ליה ניוול אפילו הכי חייב לחנכו בשלמא לרבי יוחנן

דאמר הלכה היא בנזיר היינו דקתני מיחה או

שמיחוהו קרוביו אלא לרבי יוֹםי בר' חנינא 🐵 אמר ריש לקיש כל כמיניהון קרובים דאמרין ליה לא תיגמריה מצות קסבר כל חינוך דלא חשיב לא ניחא ליה בשלמא לרבי יוחנן דאמר הלכה היא בנזיר משום הכי מגלח ועביד הקפה אלא לר' יוםי בר' חנינא אמר ר"ל כדי לחנכו במצות הא קעביד הקפה קסבר הקפת כל הראש מדרבנן וחינוך מדרבנן ואתי חינוך דרבנן ודחי הקפה דרבנן בשלמא לרבי יוחנן דאמר הלכה היא בנזיר אהכי מגלח מייתי קרבן אלא לרבי יוםי ברבי חנינא אמר ריש לקיש כדי לחנכו במצות הא קא מייתי חולין לעזרה קסבר ⊕חולין בעזרה יַּלאו דאורייתא בשלמא •

וזבה מספק ויולדת ואינה יודעת אם

דוכר מביא קרבן על

חולין בעזרה. חולין שנשחטו בעורה דחסירי בהנחה, לאו דאורייתא. נפרק שני דקדושין (נח.) ליפליגו נה (פסחים כב.). אין שחיטה לעוף מן התורה. ואפילו מתורה שבעל פה מהלכה למשה מסיני איז לו. אלא מדברי סופרים, ואין נבלת עוף קרויה נבלה אלא אם כן מחה מאליה או הרגה במכה שלא על ידי סימנים, אבל נחירה או עיקור סימנין כשר בו (חולין בו:) וטעם דחין שחיטה לעוף מן

פי' הרא"ש (המשך) י. והכין פי' ר' יוסי בר חנינא

יליף מושפך את דמו, בשפיכה

בעלמל (קדווויו נוא.).

. אשכחז תנא דסבר כותיה אשכון הגא יוטבו כחדה [ומיהו לא מצינו] דאית ליה לר׳ יוסי בר יהודה הכי אלא מדקאמר בסמוד דאיש מדיר

ל) נראה דל"ל דר"י בר חנינא דשמעתין חנא היה שהרי רשב"ל אמר משמו ור"י בר חנינא שהיה אמורא וכו' ועי' בתוס'.